

TegnePlanetens Julehistorie i 24 afsnit

© TegnePlanetens Julehistorie 2014

1. December

“Åh nej, åh nej, åh nej!” kom det fra det lille musehul under sofaen. “Åh nej, åh nej, åh nej”.

Musefar som sad og læste sin avis kiggede bekymret over på musemor. Skulle han nu igen i år høre på alle hendes bekymringer, om at hun ikke kunne nå at blive færdig til juleaften?

“Rolig nu lilleemor, roolig nu, vi når det allsammen, lige præcis som vi plejer hvert år. Ingen grund til bekymring min kære”.

Tvivlsomt kiggede musemor på sin mand, mens 7 små sulte musebørn hev i hendes kjole.

“Hvordan skal jeg dog nå det hele, når alle vores børn hiver i mig og vil have mad? Pjevs og Mille skal pusles og Dora vil så gerne have flettet sit lange hår. Lille Tot, skal have redt pelsen, og Bettepigen skal have syet sin kjole, og de ældste musebørn Store Tot og Trille skal have hjælp til at klippe julepynt. Hvordan skal jeg dog nå det?”

Men musemor havde glemt, at gamle Maren, som boede i huset på gården, hvor sofaen stod, hvert år sørgede for godbidder til den lille musefamilie, og ekstra lækkerier op til jul. For her i huset var det kun den frække kat Alfred, som synes det var i orden at drille Familien Mus.

Musefar var dog en meget klog mus, og havde sat små sylespidse søm op uden for musehullet, så katten Alfred fik kradset sin snude, hver gang han kom for tæt på musenes bolig.

De små musebørn synes det var god underholdning, når han mijavede sig og de passede alle på ikke at komme for langt ud af musehullet, for ingen af dem havde endnu glemt den gang, da Lille Tot var overmodig og næsten var endt i Alfreds mund.

Musemor gøs stadig ved tanken, og blev stadig mere bekymret over også at skulle holde øje med Alfred, men gamle Maren plejede at være god til at holde ham ude af stuen.

2.december

“Sikke en slave måned”, synes Lille Tot.

Lille Tot var lidt knotten for han brød sig faktisk slet ikke om december måned. Juleaften glædede han sig dog altid til, men op til jul, gik musemor altid og hunsede med dem alle for at få dem til at hjælpe med dit og dat og med det ene og det andet, og det var dét han bare ikke kunne fordrage.

“Uf og øv”, hvor skulle der være rent over det hele, og “uf og øv” hvor han bare ikke gad det i år. Ikke nok med at museboligen skulle skinne, så ville musemor også have at musebørnene, hver og én, skulle være rene og pæne til den store juleaften.

Men musemor kunne tro nej, for Lille Tot ville ikke have redt og vasket pelsen, så han stak af, da han så hende komme med den store pelsbørste. Selvom det kun var én gang om året pelsen skulle børstes og gøres fin til jul, var han ligeglad. Han gad ikke det tøjsepjat. Pelsbørster og sæbe var for tøser og han foretrak et godt og beskidt mudderbad i stedet.

Da Lille Tot om morgenen havde fundet ud af, at det var store vaskedag, havde han skyndt sig ud i køkkenet og fundet en god humpel brød, ost og lidt saft og puttet det i sin vadsæk. Huen sad som altid kækt på skrå. Så manglede han bare futterne på poterne, og så var det ellers afsted ud i laden og gemme sig.

Langt væk fra pelsbørsten, sæbevandet og dummekatten Alfred, som Lille Tot kaldte katten. Han hørte musemor gå og brokke sig, men Lille Tot nød sin frihed og pilede afsted over gårdspladsen.

Ovre i laden stod Larsen, som var gamle Marens hest. Larsen var altid hyggelig at besøge i laden. Høet var lunt og dejligt, og der var mange gode gemmesteder. Den brød humpel, Lille Tot havde i sin vadsæk gav han til Larsen, og osten? Den var til ham selv, og bagefter skulle det gøre godt med en god lang lur i Larsens tykke man. Kunne livet være bedre?

Måske ikke når man sad på en hesteryg med en ost. Men katten Alfred var ikke så dum, som Lille Tot mente. Alfred havde ikke kunne undgå at høre musemors kalden, og vidste at Lille Tot var stukket af endnu engang.

3. december

Den store tumult over at Lille Tot var forsvundet, gjorde alle musene urolige. De vidste at katten Alfred holdt øje med dem, og brugte alle kneb til at komme ind i stuen. Gamle Maren havde godt hørt, at der var uro hos musene og havde sine bange anelser, da hun havde set Alfred luske over mod laden.

Alfred brød sig ikke om at få poterne beskidte, så hvis han bevægede sig uden for, så vidste Gamle Maren, at der var fare på færde.

Gamle Maren nød at der med musefamilien atter var kommet lidt liv i huset, da hun i efterhånden mange år havde været alene på gården med Larsen og Alfred.

Hun vidste, at Larsen hyggede sig med musene ligeså meget som hun gjorde, og at det kun var Alfred der havde trang til at smage på de små musebasser.

Det var slet ikke sjovt mere og i år havde gamle Maren besluttet, at det nu var nok med Alfreds drillerier, for en dag ville det jo ende galt.

Hun holdt så meget af den lille musefamilie, og ville så gerne invitere dem på julemiddag. Hun kendte alle de kære små unger. Lille Pjevs og Bettepigen var blevet født i hendes bryggers, en dag musemor højgravid havde været på indkøb på hylden med nødder og andre godter.

Nu løb musemor ikke ud i bryggerset mere, fordi Alfred havde gjort det besværligt for musene at bevæge sig ud ad stuen og ud i køkkenet, for han lå altid på lur.

Gamle Maren sørgede for mad til musefamilien, og måtte tit ned på sine svage knæ og kigge under sofaen. Så kom de små mus ud, og Gamle Maren nød at se, hvordan de sad dér og gnaskede ost, uden af være bange for at Alfred kom.

Katten Alfred vidste godt, at når gamle Maren var inde hos musene, så var kosten også i nærheden, og den var Gamle Maren ikke bange for at bruge, hvis han kunne finde på at liste efter hende, når hun bragte mad til den lille musefamilie.

